

om hans Maal. Og sikkert har alle rede Jesus selv udtalt, at han havde sit Udtryk fra Gud, som ovenfor Paulus lærer klart Jesu Forudsigtelse hos Gud, og endnu stærkere Johannes. Til at klargøre dette Forhold benytter han nu Udtrykket „Logos“. Det betyder Ordet eller Fornuft og bruges i Datidsfilosofi jævnt som Betegnelse for en guddommelig Kraft eller Gde. „Johannes lærte, at mange Mennesker benyttede det som Udtryk for det mest underfulde, det mest centrale, det højeste, de vidste“ (J. Korm i Teol. Tidsskrift VII. S. 282). Johannes anvender det da i Betjødningen Ord om Kristus; Kristus er den, i hvem Guds Bæsen er blevet udtalt, men fra Spetulationens Højder fører Johannes straks ned i den fuldeste Virkelighed: „Ordet blev Kød“, siger han med en Vending, der er saa realistisk som muligt.

Paa jødisk Grund havde „Messias“ været det Udtryk, hvorved man betegnede Jesu eneaaendige Stilling, om end Messiasbegrebet maatte omsmeltes for at kunne anvendes paa ham. For Grækerne var dette Ord ikke levende og naturligt; for dem blev Logos det mest fyldestgørende. Den senere græske Teologi fulgte imidlertid ikke Johannes i sin at bruge Ordet til i Korthed at antyde et Synspunkt og saa straks gaa ind i den historiske Virkelighed, Jesu Kristi Liv. Den blev oppe i Spetulationerne; de store teologiske Kampen om Treenheden i Oldtiden — som mellem Arios og Athanasios — tager ikke deres Udgangspunkt fra den historiske Kristus, men fra Logos, drejer sig om hans Forhold til Faderen. Man begynder saaledes med det for os skjulte og gik derfra til det aabenbarede. Deraf kom det uverkelige Præg, som Forfættelsen om Kristus fik, og som paa saa mange Maader har virket helt ned til Nutiden. Det var i Teologien som i den byzantinske Kunst, der malede Kristus majestætisk, men virkelighedsfjern, Guldguld og med Glorie om Hovedet.

I Nutiden gaar vi anderledes frem. Allerede Luther saa, at vi ikke kunde begynde med at slyde op til Kristi Guddom. Vi maq først faa fat paa det Menneske Jesus Kristus. Men gør vi hos ham de Oplevelser, som ingen anden i Verden kan give os, ferbisjes vi om, at her alene mødes det fulde Ideal og den fulde Virkelighed, da kan vi ikke blive staaende ved, at han kun er et Menneske. Netop gennem hans Fornedelse, hans Kærligheds Offer danner der sig for den troendes Hje en ny Glorie om hans Hoved. Da faar vi Brug for Johannes evangeliets Stikdring af ham som den, der fuldstændig aabenbarer Gud, saa vi siger Ja til det mægtige Ord: Den, som har set mig, har set Faderen. Og da kan vi ogsaa faa Mod til at følge Johannes i Tanken helt tilbage til det første: I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Det er kun anende og stammende, vi kan tale om denne store Hemmelighed; den er et Grænsespunkt, hvor vor Tante begynder at soimle. Vi fer kun som i et Spejel og i en Gaadetaale; vi taler kun derom i et Billedsprog. — Maaste vi bedst kan tale derom i Sangens Form:

Du, Gud Faders enbaarne Søn,
Mand i Ans, men dog Gud i Løn,
Underlig klædt i Kød og Blod,
Kom paa vor Brøst at raade Bod.
O, Gud se Lov!

Korrespondancer

Coulter, Ja.

Ja, nu maa Tanterne nok gaa lidt tilbage i Tiden, om alle Nyhederne skal med.

Den 15. Marts var der en stor Forfæmning ude hos Rasmus Petersens for sammen med dem at festlig holde deres fem og tyvende Bryllupsdag. Deres fem Børn var alle til Stede ved Højtiden. Den ældste, Fred, var kommen hjem fra Californa. En stor Fest havde vi Hilsammen med Tale og Sang, og det falder da af sig selv, at Bryllupsbordet var festligt dækket, og flinke Dpvartere betjente os.

Ja, det er skønt at have Jesus med paa Rejsten igennem Livet, saa at han ogsaa er Værgsgæst ved Svøbrøllupsbet, og det var han sikkert her.

(Forkættets paa Side 4.)

Gipsy Smith.

II.

Fra Zigojnerfelt til Talerstol.

(Et Foredrag holdt i Auditorium, Chicago, Ills. Fredag Aften d. 18. Jan. 1907 af Gipsy Smith. Redstrevet af J. var Marius Hansen, Chicago.) (Uttalt.)

Dagen efter stulde jeg ud at sælge Tøjflammer og Lindarer. Udenfor Kirken, jeg havde været i Dagen før, traf jeg en gammel Mand, som havde vist mig Kærlighed og Interesse i Kirken; jeg frygtede, at han nu vilde foragte mig, naar han saa, at jeg var en Zigojnerdreng; men det gjorde han ikke; han greb begge mine Hænder og sagde: „Herren velsigne dig, min Dreng! Herren bevare dig.“ Jeg vilde sige ham Tak, men Ordene kunde ikke komme frem; der sad noget i min Hals; jeg evnede blot at sælde Taarer. Vi stilles, og jeg saa aldrig den gamle Mand siden; men i Himlen vil jeg takke ham for hans „Gud velsigne dig“; thi han lod mig forstaa, at der dog var nogen udenfor Zigojnerfeltet, som kunde elske mig. Hans Kærlighed gjorde mig mere godt, end tusinde Prædikanter vilde have gjort just paa den Tid i mit Liv.

Med det ny Liv i mit Hjerte vaagnede ogsaa Længsel efter at lære noget. Jeg havde før begyndt at staa lidt, nu fik jeg en voldsom Lust til at lære at læse, og snart fik jeg den Visshed, at Herren engang vilde bruge mig til at forkynde Evangeliet. I Bibelen kunde jeg snart læse Enstavelserne, og mangen en Gang har jeg siddet i Hjertet paa en Stormart og grædt med Bibelen i Haand og søgt at læse og forstaa, hvad der stod i den. Mine første Bøger vare Bibelen, en Engelsk Ordbog og Prof. Cabies Bibelordbog. Den sidste havde en Dame foræret mig. — Disse Bøger gik jeg med under Armen, hvor jeg kom, skønt mine Søslinge ofte lo ad mig derfor. „En skønne Dag skal jeg nok kunne læse i disse Bøger, og jeg skal ogsaa prædike“, sagde jeg til dem. Jeg spurgte mig for, hvor jeg kunde, og hørte jeg et nyt Ord, da slog jeg det straks op i min Ordbog for at lære dets Betydning. En Søndag gik jeg ind i en Koemark og prædikede for Koerne. Jeg havde en talrig Tilhørsreds, og ingen forlod Pletten, før jeg var færdig. Naar jeg gik paa Vejen med min Kurb paa Armen, svævede jeg mig i at prædike. Mine Prædikanter bestod af udenad lærte Sprog og Salmeverb, som jeg stælede sammen. Den Gang Moody og Santej vare i England, besøgte Santej vor Zigojnerlejr; jeg spurgte om paa Bogtrinet og stod saaledes ved Siden af Vognen, hørte fra Mr. Santej rattle sin Haand ud og lagde den paa mit Hoved og sagde: „Gud gøre dig til en Prædikanter en Gang, min Dreng“. Ved denne Tid begyndte jeg ogsaa at gøre lidt Missionsarbejde. Naar jeg kom ind i et Hus for at sælge mine Varer, spurgte jeg ofte, om jeg maatte synge for dem. Naar jeg fik Lov til det, sang jeg og læste ofte enten det 53. eller 55. Kap. hos Esajas eller det 15. h s Lukas; thi dem havde jeg faaet lært udenad. De talte mig gerne „den syngende Zigojnerdreng“, og en Kvinde sagde engang om mig, at „jeg kunde synge og strække Hals ligesom en Gæsling“. I Cambridge kom jeg til at gaa i en Almueskole 5 a 6 Uger, og det er al den Sottegang, jeg har haft i hele mit Liv. Jeg gik i mit slytende Klæd. Der havde været Tale om, at jeg stulde sendes til Mr. C. H. Spurgeons Præstefole i London, men det blev ikke til noget. Om Søndagen begyndte jeg at holde smaa Møder. Jeg stod ved Siden af min Faders Vogn, naar Folk gik til Kirke Søndag Formiddag, og sang nogle Sange og søjede nogle Ord til. En Gang kom jeg til et Møde i „Den kristelige Mission“, som blev ledet af Past. William Booth (den senere Leder af „Frelsens Hær“). Han havde hørt noget om mig; han kendte min Fader og vidste om hans Søn, som ønskede at blive Prædikanter. — Under Mødet sagde Mr. Booth: „Den næste Taler vil blive en Zigojnerdreng“. Da jeg hørte dette og vidste, at jeg var den eneste af den Slags Mennesker, som var til Stede, tænkte jeg først paa at løbe bort, men snart forstod jeg, at det vilde ikke være ret at gøre, og jeg sagde til Herren, at jeg vilde gaa, naar han talte. Aflytende kom jeg frem paa Platformen. Hr. Booth kunde nok se, at jeg var i Rnibe, og han sagde: „Vi du synge en Sang for os?“ „Jeg vil prøve paa det, min Herre“, svarede jeg, og jeg sang: „Jesus døde paa et Træ“. Da Sangen var forbi, stulde jeg jo sige lidt, og jeg rømmede mig, som de ved, Prædikanter ofte gøre før Prædicationen. En meget høj Mand, som sad nær ved, raabte til mig: „Styh Hjertet op i Livet, Ungersvend!“ Jeg svarede: „Det sidder i min Mund allerede; hvor snister De det?“ Jeg tænkte ikke, at Folkene stulde have hørt denne Bemærkning, men de gjorde det, og Forsamlingen begyndte at le, hvilket jeg ikke sørgede over; thi derefter fik jeg mere Tid til at samle mig lidt sammen. Derefter holdt jeg en meget kort Tale, og da jeg var færdig, satte jeg mig straks ned, og saa viist har jeg ikke altid baaret mig ad ved senere Vælligheder. Efter Mødet spurgte Pastor Booth, om jeg vilde være Evangelist i „Den kristelige Mission“. Jeg spurgte om, hvad en Evangelist var, og da han forklarede mig det, sagde jeg: „Min Herre, tror De, at jeg kan blive en god Evangelist?“ Da Mr. Booth mente det, sagde jeg ja, og vi bestemte, at jeg stulde møde i London den 25. Juni 1877. Da jeg kom hjem fra Mødet, vakte jeg alle i vort Telt og forstalte, at nu stulde jeg til at være Prædikanter. Da Tiden nærmede sig, togte jeg nogle ny Klæder og lod dem sende til vort Telt; det vilde nemlig være under en tilkommende Prædikanter Værdighed at bære saadanne Paktenslitter. Jeg togte ogsaa en Veste og bandt den sammen med en Snor; thi jeg mente, at naar man stulde rejse, da maatte man have en Rejsekuffet. Om Morgenen den 25. var jeg tidlig paa Benene. Jeg iførte mig mine ny Klæder og sprangte flere Knapper under den Operation. Dersom jeg vilde sige, at jeg har det ny Sæt Tøj med en Fornemmelse af Bevæelse, da var det ikke sandt. Jeg havde kun været vant til at gaa i mine Zigojnerklæder, og iført det ny Tøj havde jeg nærmest en Følelse, som om jeg var bleven dhyppet i Stivelse og hangt op ved mit Haar at tørres. Jeg maatte af Sted; jeg forlod dog ikke Faders Telt uden mange Taarer; det var bleven mig kært som en Kongeborg for en Prins. Mit Hjerte bløede. Jeg tystede

dem alle og rev mig løs. Jeg havde nogen til at bære min Veste. Min fremtidige Stilling forstod jeg at være den selv, mente jeg. Jeg lærte paa Great-Eastern Jernbanen til Hovedstaden.

I London kom jeg til at bo hos en godfindet kristelig Familie. Jeg antom der just ved Aftenstid, og ved Aftenmaaltidet spiste jeg for første Gang i mit Liv ved et Bord; jeg havde heller aldrig før brugt Kniv eller Gaffel. Jeg havde besluttet at give Agt paa de andre Bordgæster og bære mig ligedan ad; men uheldigvis blev jeg serveret først og bedt om ikke at vente paa de andre. Ved Siden af Talerstolen saa et Stykke hvidt strøget Binned, sammenlagt paa en meget stor Maade. Jeg vidste ikke, hvad det var, og forstod ikke, hvad jeg stulde gøre ved det. Jeg tænkte: mon det kan være en Slags Kommetørklæde, og jeg spurgte Bartinden, hvad det stulde bruges til. Hun var meget venlig; hun fortalte mig det, og lo sig ikke ad mig. Jeg sagde: „Vil De venligt undskyldte mig? Jeg forstaaer saa lidt; jeg er kun en Zigojnerdreng; men jeg vil gerne lære. Jeg ved, at jeg vil begaa mange Fejtagelser, men dersom De vil rette paa mig, naar jeg gør noget galt, da vil jeg være Dem taknemmelig.“

Efter Aftenmaden og Husandagten sagde man til mig, at jeg stulde faa mit Værelse (apartment — Afdeling) anvist. Det Ord havde jeg aldrig hørt før, men ved første Vællighed opstog jeg det i min Ordbog. Da Døren var lukket efter mig, søgte jeg mig som en Fange i Fængsel. Jeg syntes, jeg kunde næppe aande derinde; jeg søgte Hjemme og længtes efter min Faders Telt. Der sov vi alle i Suen, forstaaer De („on first floor, you know“), og ofte vaagnede jeg om Morgenen i Teltet med Arme, Ben eller Hoved liggende uden for Teltet i Græsset under den aabne Himmel. I dette lille Værelse havde jeg en tænde Fornemmelse. Jeg saa paa Sengestødet og spurgte, om det kunde bære mig. Jeg gik saa langt tilbage jeg kunde i det lille Værelse, tog Tilbød og sprang op i Sengen. Nu var jeg i Hjerte; men jeg kunde ikke sove ret meget; jeg var ikke vant til saadan Sengestøj. Jeg tænkte paa min Faders Telt og Vogn og ønskede mig der. Der var Toiletartikler i Værelset, men jeg turde næsten ikke bruge dem af Vælligelse for at tilsmudsbe dem. Det havde været min Skik at løbe til Bækken og vaskte mig der om Morgenen eller i en lille Vandpyt i Nærheden. Jeg gjorde Toiletet paa Fuglenes Maner. Ved andre Vælligheder vadede jeg mine Hænder i det dugvaade Græs og toede mig paa den Maade. Efter at have holdt Bøn og læst i min Bibel kom jeg ned at spise Frokost sammen med Husets Folk.

I fire Maaneder var jeg paa Missionen her. Mit meste Arbejde var at gøre Husbesøg og tale lidt ved mindre Møder. Senere stulde jeg lede Møderne selv, men at, jeg kunde ikke læse et Kapitel i Bibelen fra Ende til anden. De lange og svære Ord voldte mig Besvær. Men jeg fandt paa Raad. Jeg læste alle de mindre og lette Ord; naar jeg kom til et langt Ord, saa standse jeg, gav en lille Forklaring, fortsatte saa Læsningen, men var altid forsigtig nok til at begynde ved den anden Side af det lange Ord. Men Gud velsignede mig; han gav mig ved Møderne Mund og Mæle, og flere Sjæle bleve bundne for Herren, saaledes min kære Søster Lilly. Hun og andre af min Familie besøgte mig en Søndag i London, og ved Mødet den Dag gav hun Jesus sit Hjerte.

Jeg har virket mange Steder i Missionen i England, og Gud har vedkendt sig min Gerning, saa mange Sjæle ere bleve vakte og frelst alle Vegne.

I Whitby blev en ung Kvinde, Frøken Bennock omvendt ved mine Møder. Hun blev senere min Hustru. Vi holdt Bryllup i Whitby den 17. December 1879. Hvore megen af den Fremgang, jeg har haft i Livet, jeg skylder min Hustru og hendes selvsornægtende og skønne Kristenskab, det skal jeg vist aldrig kunne sige. Gud har skænket os tre Børn i vort Hjemstæb. Vor ældste Søn, Albany Rodney, født den 31. December 1880, er Sømand; vor næstældste, Alfred Hansen, født den 5. August 1882, studerer til Præst; Rhode Zilla, født den 1. Februar 1884, er hjemme hos sin Moder. Da hun var mindre, sagde hun engang: „Nogle smaa Børn have altid deres Fader hjemme; min kommer kun hjem, naar han trænger til rene Klæder“. Min Familie anser min Gerning som deres, og den hindrer mig aldrig nogen Sinde i mit urolige Rejseliv, selv om det ofte sker, at jeg kun to eller tre Gange om Aaret kan have et Maaltid i mit Hjem sammen med min Hustru og vore kære Børn.

Engang havde jeg haft en Række Vællelsesmøder i Manchester. Ved et af Møderne havde jeg 200 Sæder satte til Side for mit Folk Zigojnerne, hvoraf en Flot var i Byen ved den Tid. De tom der iførte Dragter, som straaled i alle Regnbuens Farver. Na, det var en af de stolteste Dage i mit Liv. Da Mødet var forbi, kunde de ikke vente, til jeg kom ned af Platformen til dem; de sprang over Rækket og kom op til mig for at hilse paa mig: „Saalange du talte“, sagde de, „tilhørte du den store Forsamling; men nu efter Mødet tilhører du os; du er en af os Zigojner.“

Paa Vejen fra Manchester havde jeg en lille Oplevelse, som jeg skal fortælle. Paa Toget, jeg tørte med, var fire Kromænd (Saloonkeepers). Jeg kunde godt se paa deres Opsæt og høre paa deres Bemærkninger, at de ønskede at komme i Lag med mig; men jeg søgte at undgaa dem ved at skjule mit Ansigt bag en stor Avis, hvori jeg læste. Men Kromændene bleve mere og mere nærgaaende og trængte sig ind paa mig med adskillige Spørgsmaal. „Vi fende dig nok“, sagde de; „du er Gipsy Smith, som har holdt Møder i Manchester; du vil gerne ødelægge vor Forretning og snister vist gerne at fende alle ærlige Kromænd paa Fattigaarden“. Jeg svarede: „Ja, jeg vilde gerne have alle Stanteværter sendt paa Fattigaarden; thi saa vilde de allerfæste af de Staller, som er der, komme derfra“. — „Ja, du er snid nok“, sagde de endvidere til mig, „du tjener gode Penge ved at holde Møder; det betaler sig godt for dig“, hvortil jeg svarede: „Var saa god! den samme Anledning ligger jo aaben ogsaa for eber; og var blot eders Hjerte ret for Herren, da stulde jeg sniste, at I blev Evangelister i Stedet for Kromænd.“ Det tav de til og gik ind i en anden Vogn. Og med det samme kan jeg gerne sige, at min Stilling til Drikkespørgsmaal og Afholdtsagen er saaledes, at kunde jeg, som jeg snister, da vilde jeg brænde hver eneste „Saloon“ (Kro, Drikkehus) og slaa hver Brændevinsbønde og Bayerskaffe

i Stykker og hælde alle de berusende Drikke i Rensdestenen og — om jeg formaade det — tørre Drikkejævelen med den sidste Pæglekæfte, jeg kunde finde. —

Jeg har gjort flere Rejser til Amerika. Denne Gang er den sjette, jeg er her. Den første Gang var 1888. Jeg har ogsaa gjort en Rejse som Evangelist til Sydafrika og een til Australien, og Herrens Vælligelse har fulgt mig overalt. Siden 1897 har jeg været udfærdig som Missionær af „Den nationale Frikirkes Raad“. Nævnte Selskab har antaget mig som sin Evangelist og givet mig den hele store Verden som min Missionsmarkt. Min Stilling er just efter mit Hjertes Lust. Sid jeg fremdeles maa blive mine Medmennesker til Vælligelse ved Ordets Forkyndelse. Jeg har haft mange Trængsler, men under dem og alt andet har jeg søgt at have mit Hje rettet paa det usynlige, som er evigt. Jeg har boet i mange Huse og været mange forskellige Menneskers Gæst; jeg er bleven fremstillet for to af de Forenede Staters Præsidenter og har spist til Middag hos baade Bistopper og Vælligelsesbistopper og delt Soveværelse med katolske Præster. I mit Studerekammer hænger i Glas og Ramme et Bred fra ældste Dronning Victoria og et fra en Hertuginde af kongeligt Blod; men allerkestret for mig ere to Billeder, som hænge i vort Sovekammer. Det ene er et Billede af den Zigojnervogn, hvori min kære Moder døde, og det andet er af en Flot Zigojner. Jeg lægger mig aldrig til Hvile i dette Sovekammer uden at tænke paa hende, som udaandede i denne Vogn, og paa Zigojnerfloken, idet jeg siger til mig selv: „Rodney, det er ved Guds Raade alene, at du ikke i Dag vandrer mellem disse Zigojner. Herrens Raad være evindeligt prisel“.

THE MOST POPULAR IN USE
ESTERBROOK'S STEEL PENS.
150 STYLES TO SUIT ALL WRITERS. ALL STATIONERS HAVE THEM.
WORKS CAMDEN N. J. 26 JOHN ST., NEW YORK.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Hjemmets Bibliotek.
Bøger anbefalet og udgivet af „Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmark“.
De Helliges evige Hvide.
Af Ricard Barier. 3 Omslag \$1.00. Indbunden \$2.00.
Min Broders Blod.
Af R. v. D. Paa Dansk ved R. P. Madjen. 3 Omslag 20 Cents. Indbunden 40 Cents.
Domitia.
Af S. Baring-Gould. 3 Omslag \$1.00. Indbunden \$1.00.
Et lille Kongespejl.
Af A. Ribiger. Bihistoriske Foredrag over de fire Konger Herodes i ny Testamente. 187 Sider. Bint indbunden 90 Cents.
Forsjættelserne,
eller Guds Raadsløfter til Mennesker. Med et Tillæg: Guds Børns Raadsløfter og Statutter. Ved R. P. Indbunden 35 Cents.
Fra Stovejnen.
Af R. E. Skifter. Elegante udgivet med 4 helheds Billeder og Signetter. 3 Omslag 50 Cents. Indbunden \$1.00.
Gennembrudet.
En Fortælling fra Luthers Tid. Paa Dansk ved R. P. Madjen. 509 Sider. Godt indbunden \$1.40.
Godt begyndt — !
G. H. Spurgeon. En Bog til de unge. Forfattet og bearbejdet af Bisk. Raich. 3 Omslag 60 Cents. Indb. \$1.00.
Havets Søner.
G. E. Hoy. 3 Omslag 60 Cents. Indb. 90c.
Herren er min Tilflugt.
R. E. Hansen. 3 Omslag 50 Cents.
Hjnsides de mørke Vand.
Af R. E. Fortælling. Overf. af R. P. 189 Sider. 3 Omslag 40 Cents.
Hvad Bøven fortalte.
George Sargent. Paa Dansk ved G. J. F. G. Mattijesen. 3 Omslag 60 Cents. Indb. 90 Cents.
Jernbanesituationer.
B. E. 3 Omslag 50 Cents. Indb. 80 Cents.
Lars.
B. E. Fortælling. 3 Omslag 50c. Indb. 80c.
Nutidsmartyrer.
G. E. G. Grove-Rasmussen. Indb. 90c.
Op til Herrens Bord.
Arel Bilkow. 3 Omslag 40c. Indb. 60c.
Perpetua.
S. Baring-Gould. En Martyrhistorie fra Nimes. 3 Omslag 80c. Indb. \$1.40.
Præsten.
R. E. Fortælling. 3 Omslag 40c. Indb. 60c.
Ruth.
J. Ablenfeld. Paa Dansk ved R. P. Madjen. 415 Sider. 3 Omslag 80c. Indb. \$1.20.
Stifter fra København.
B. E. 171 Sider. 3 Omslag 60c. Indb. \$1.00.
Indb. 10c. — Kunstfærdighederne. — Høstfæstene. — Kunstskolen. — Den skule Fattigdom. — Den mystiske Lejer.
Smaahistorier.
Af Cornelia Levegow. 3 Omslag 60 Cents. Indb. \$1.10.
Solskin og Skyer.
G. Brentis. Et Hjemstæbs Historie. Paa Dansk ved Pastor G. J. F. G. Mattijesen. 214 Sider. Bint indb. 80 Cents.
Stille Timer.
A. Zuhl. Andagt for 1907. 3 Omslag 40 Cents. Indb. 60 Cents.
Teddys Knap.
Amy le Feuvre. En Historie om en rødt Dreng. Overf. af G. J. F. G. Mattijesen. Indb. 40 Cents.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.